

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΒΑΛΣ ΜΕ ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΘΕΑΝΘ, Η ΛΥΚΑΙΝΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ε Π Ο Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

[...]

Πάλι βρέθηκε στο ποτάμι, αφού βρόντηξε την πόρτα πίσω της, αφήνοντας την αδελφή της μόνη. Κάθισε στην όχθη. Ποια κατάρα είχε πέσει πάνω της να χάνει ένα ένα τα παιδιά της; Ποια μοίρα είχε αποφασίσει να την αφήσει εντελώς μόνη στα γηραιά της, χωρίς τη γλυκιά παρηγοριά της παρουσίας των κοριτσιών της και των εγγονιών της; Τα δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της. Η εικόνα του ποταμού παραμορφώθηκε μέχρι που τα νερά του και τα δάκρυά της έγιναν ένα.

Ο ήχος από τα βήματα την έκανε να τιναχτεί όρθια, νομίζοντας ότι την είχε ακολουθήσει η αδελφή της, και ετοιμάστηκε να την αντιμετωπίσει. Κουβαλούσε τόση οργή μέσα της που άθελά της φοβήθηκε ότι, αν η Άννα επέμενε, θα κατέληγε στο ποτάμι από τα χέρια της. Αντίκρισε τη μαυροφορεμένη φιγούρα της μητέρας της και από το βλέμμα της κατάλαβε ότι ήξερε.

«Πρόσεξε τι θα πεις!» την απείλησε.

Η Ιουλία την κοίταξε έντονα κι έπειτα κάθισε σε μια πέτρα. Της έκανε νόημα να καθίσει δίπλα της και η Θεοδώρα υπάκουσε.

«Ποτέ δεν πρόσεξα τι θα σου πω, παιδί μου», άρχισε ήρεμα. «Πάντα σου έλεγα τη γνώμη μου κι εσύ ξέρεις καλύτερα απ' όλους ότι είχα και δίκιο...»

«Δεν έπρεπε η Άννα να μου κάνει τέτοιο κακό», την έκοψε η Θεοδώρα, αγριεμένη ακόμη.

«Κανένα κακό δε σου έκανε η Άννα. Μέσα σου το ξέρεις, αλλά η οργή, επειδή σου φεύγουν τα παιδιά, δε σ' αφήνει να το παραδεχτείς.»

«Ναι, αλλά αν η Άννα...»

«Αν η Άννα δε γύριζε, αν δε μιλούσαν με τη μικρή για την Αμερική, η Μαγδαληνή θα έβρισκε άλλον τρόπο να φύγει, αλλά θα έφευγε! Μη γελιέσαι! Έπειτα, πάντα εμείς οι γονείς δεν πρέπει να σκεφτόμαστε τον εαυτό μας αλλά το καλό του παιδιού μας!»

«Και ποιο είναι το καλό για τη Μαγδαληνή μου;»

«Ότι θα σπουδάσει όπως θέλει και...»

«Και...; Γιατί σταμάτησες, μάνα;»

«Γιατί εσύ ποτέ δεν ήθελες ν' ακούς τη φωνή της λογικής! Σου έλεγα από τότε να παντρευτείς για να μη μείνεις μόνη σου, σου έφερα τους πιο πλούσιους γαμπρούς, αλλά εσύ...»

«Δε μιλάμε τώρα για μένα, αλλά για το παιδί! Τι άλλο καλό θα δει εκτός από τις σπουδές;»

«Μα κουτή είσαι; Η αδελφή σου και ο γαμπρός σου δεν έχουν παιδιά, αλλά έχουν περιουσία εκεί! Ποιος θα τους κληρονομήσει; Η Μαγδαληνή σου!»

«Ε, δε σε πιστεύω! Πού πήγε το μυαλό σου;»

«Εκεί όπου θα έπρεπε να πάει και το δικό σου, κόρη μου, αλλά με τη λογική δεν τα πήγαινες ποτέ καλά!»

«Αυτό δεν είναι λογική, είναι ψυχρός υπολογισμός!»

«Πες το όπως θες, η αλήθεια δεν αλλάζει!»

«Δηλαδή, μου λες να κάνω την καρδιά μου πέτρα, μόνο και μόνο επειδή η Άννα έχει λεφτά; Δεν την πουλάω την κόρη μου!»

«Ποιος σου είπε τέτοιο πράγμα; Εξάλλου, εσύ της ζήτησες να πάρει τη Μαγδαληνή; Θεία και ανιψιά τα κανόνισαν!» Η Ιουλία χάιδεψε τα μαλλιά της κόρης της που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. «Άκουσέ με, κόρη μου...» συνέχισε και η φωνή της έγινε τρυφερή. «Άσε το παιδί να βρει την τύχη του. Έτσι κι αλλιώς, κανένας δε θα σε ρωτήσει, όπως έγινε και με τις άλλες! Η Μαγδαληνή έκλεισε πια τα δεκαοκτώ, δεν μπορείς να την εμποδίσεις! Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να προσευχηθείς να είναι γερή και ευτυχισμένη. Δώσ' της την ευχή σου, μη φύγει με βαριά καρδιά, και... ετοιμάσου να παρηγορήσεις την άλλη!»

«Ποια; Για την Πολυξένη μιλάς;»

«Μ' αυτή θα βρεις τον μπελά σου! Είναι χειρότερη από τις άλλες! Λυσσάει για μεγαλεία και πλούτη! Αν μάθει ότι η Άννα παίρνει τη Μαγδαληνή κι αυτή θα πρέπει να μείνει στο χωριό, και μάλιστα μόνη χωρίς τις αδελφές της, θα έχεις φουρτούνες! Μεγάλες φουρτούνες! Θυμήσου την ώρα που σου το είπα!»

Η μητέρα της είχε και πάλι δίκιο, όφειλε να το παραδεχτεί. Η ανακοίνωση για την αναχώρηση της Μαγδαληνής οδήγησε την Πολυξένη στην υστερία. Ποτέ δεν την είχε ξαναδεί έτσι η μάνα της. Έκλαιγε, ούρλιαζε και χτυπιόταν με μανία, σε τέτοιο βαθμό

που η Θεοδώρα αναγκάστηκε να της δώσει ένα χαστούκι για να συνέλθει. Έδωσε συγχαρητήρια στον εαυτό της που είχε σκεφτεί να μιλήσει στην κόρη της όταν θα ήταν μόνες τους, αν και κατά βάθος ήξερε ότι απλώς είχε λάβει σοβαρά υπόψη τις συμβουλές της σοφής κυρα-Ιουλίας. Μετά το χαστούκι, η Πολυξένη έκλαιγε πιο ήρεμη, αλλά το ύφος της έδειχνε ξεκάθαρα ότι είχε πειστώσει.

«Γιατί η θεία δεν παίρνει εμένα;» ρώτησε ανάμεσα στα δάκρυά της.

«Θέλεις να σπουδάσεις μήπως και δεν το ξέρω;» την ειρωνεύτηκε η μάνα της.

«Ναι! Θέλω να γίνω ηθοποιός!» απάντησε με πάθος η Πολυξένη.

«Τώρα, μάλιστα! Θεατρίνα! Αυτό είναι το όνειρό σου;»

«Ναι!» φώναξε με ένταση η Πολυξένη! «Και δε θα μ' εμποδίσουν ούτε εσύ ούτε κανείς! Εγώ θα φύγω!»

«Να πας πού; Μόνη σου θα φύγεις;»

«Όχι, θα περιμένω το γαμπρό να με πάρει! Δεν είμαι χαζή εγώ σαν τις άλλες! Εγώ μόνη μου θα κάνω ό,τι κάνω! Δεν έχω ανάγκη ούτε από άντρα, ούτε από καμιά θεία που δεν έχει παιδιά και παίρνει τα ξένα!»

Αν δεν είχε τον καημό για την αναχώρηση της Μαγδαληνής, ίσως να έβλεπε ολοκάθαρα την αντάρα στην ψυχή της Πολυξένης, που τη μαρτυρούσε και το βλέμμα της. Αλλά δεν είδε τίποτα και δεν το συγχώρησε ποτέ στον εαυτό της αργότερα.

Οι μέρες έως την αναχώρηση κυλούσαν σαν το νερό του ποταμού έξω από το σπίτι τους. Η Μαγδαληνή άλλαζε διάθεση από τη μια στιγμή στην άλλη. Εκεί που χαμογελούσε ευτυχισμένη για τη ζωή που την περίμενε, εκεί δάκρυζε γιατί θα άφηνε πίσω της τη μητέρα της. Εκεί που ονειρευόταν όλα όσα θα ζούσε, εκεί την κυρίευε ο φόβος για το άγνωστο. Η ατμόσφαιρα στο σπίτι ήταν τεταμένη. Η Θεοδώρα, με σφιγμένα τα χείλη, με το ζόρι μιλούσε στην Άννα, ενώ η Πολυξένη περνούσε τις περισσότερες ώρες της μέρας κλεισμένη στο δωμάτιό της, γιατί μόνο εκεί μπορούσε ελεύθερα ν' αφήσει το θυμό και την απογοήτευση να

ξεσπάσουν. Την ώρα του αποχωρισμού, φίλησε ψυχρά την αδελφή της, χαιρέτησε τυπικά τη θεία της και εξαφανίστηκε πάλι στο δωμάτιό της. Το ίδιο τυπικά αποχαιρέτησε και η Θεοδώρα την αδελφή της. Ωστόσο αγκάλιασε σφιχτά την κόρη της που έκλαιγε.

«Μην κλαις, παιδί μου!» της είπε, ενώ με το ζόρι κρατιόταν και η ίδια. «Τα καλύτερα είναι μπροστά σου! Κι αν κάτι δεν πάει όπως το ήθελες, μην ντραπείς να γυρίσεις! Εγώ θα σου βγάλω το εισιτήριο, φτάνει μόνο ένα σου μήνυμα! Το σπίτι σου θα σε περιμένει πάντα!»

«Και το ποτάμι;» χαμογέλασε μέσα από τα δάκρυά της η Μαγδαληνή.

«Και το ποτάμι!» αποκρίθηκε η μητέρα της. «Κοίτα να γίνεις ό,τι ονειρεύτηκες, αλλά να θυμάσαι πάντα κι αυτή τη γωνιά της γης!»

Η γνώριμη σκόνη πίσω από ένα αυτοκίνητο ήταν η επόμενη σκηνή.

Η Θεοδώρα γύρισε στη μάνα της που στεκόταν δακρυσμένη πλάι της. «Ξέρεις κάτι;» μουρμούρισε. «Βαρέθηκα να λέω τα ίδια σε κάθε παιδί μου που φεύγει και να βλέπω την ίδια σκόνη πίσω τους! Αναρωτιέμαι πότε θα έρθει και η ώρα της άλλης!»

«Πολύ φοβάμαι ότι την άλλη δε θα έχεις την τύχη ούτε να την αποχαιρετήσεις, ούτε τη σκόνη της να δεις!» της απάντησε μελαγχολικά η μητέρα της.

«Τι θέλεις να πεις;»

«Κοίτα λίγο το βλέμμα της και θα καταλάβεις! Μοιάζει με αγρίμι η Πολυξένη, έτοιμο να δραπετεύσει! Την ευκαιρία ψάχνει και ούτε αντίο δε θα μας πει!»

«Μη με τρομάζεις κι εσύ! Φτάνει η στενοχώρια μου! Κι όχι τίποτε άλλο, αλλά τα λόγια σου τα φοβάμαι, μάνα... Βγαίνουν αληθινά!»

«Εγώ θέλω μόνο να σε προειδοποιήσω!»

Όσο κι αν την είχε προειδοποιήσει, ο κερραυνός βρήκε τη Θεοδώρα κατευθείαν στο κεφάλι. Κανένας δεν πίστευε ότι η Πολυξένη το είχε σκάσει ένα βράδυ, ακολουθώντας έναν περιπλανώμενο θίασο που είχε έρθει στην περιοχή τους, έξι μήνες μετά την

αναχώρηση της Μαγδαληνής. Η κοπέλα, όταν έμεινε μόνη με τη μάνα της, κλείστηκε περισσότερο στον εαυτό της, με το ζόρι της έπαιρναν μια κουβέντα τη μέρα. Η Θεοδώρα, μετά το θάνατο του πατέρα της, έπεισε την Ιουλία να κλείσει το σπίτι της και να πάει να ζήσει μαζί της. Μόνες είχαν απομείνει πια, γιατί να τις τρώει η μοναξιά; Τα νέα από τα κορίτσια έφταναν σπάνια, μαζί με φωτογραφίες τους που τις έδειχναν όμορφες και κυρίως ευτυχισμένες. Η Θεοδώρα παρακαλούσε να ήταν πράγματι ευτυχισμένες, κι ας μην τις έβλεπε εκείνη κι ας μη ζούσε τις χαρές ή τις λύπες τους.

Η Πολυξένη, κάθε που έφταναν φωτογραφίες, γινόταν χειρότερα. Κοίταζε σχεδόν με κακία τις αδελφές της, καλοντυμένες και χαμογελαστές, και ύστερα εξαφανιζόταν στο δωμάτιό της. Η Θεοδώρα ανησυχούσε πολύ. Κλεισμένη στο δωμάτιό της ώρες ατελείωτες, την άκουγαν να απαγγέλλει ποιήματα ή να αφηγείται φανταστικές ιστορίες, ενώ κάποιες φορές η Θεοδώρα την άκουγε να υποδύεται κάποια ηρωίδα που γεννούσε το μυαλό της.

Ο θιάσος που ήρθε στο χωριό τους έκανε τους πάντες να τρέξουν στο καφενείο για να απολαύσουν κάτι που δεν είχαν ξαναδαεί. Κάποιοι γέλασαν, κάποιοι κοροϊδεύσαν, αλλά μόνο η Πολυξένη έδειχνε μαγεμένη από τις άθλιες ερμηνείες και τα ταλαιπωρημένα, φθαρμένα κοστούμια. Κανένας δεν αντιλήφθηκε τι είχε στο μυαλό της η κοπέλα, κανένας δεν την πήρε χαμπάρι που χώθηκε στο φορτηγό τους, ούτε καν οι ίδιοι οι άνθρωποι του θιάσου. Ένα σημείωμα άφησε στη μάνα της, που, μόλις ανακάλυψε ότι η Πολυξένη έλειπε, το βρήκε και το διάβασε με τα λίγα γράμματα που ήξερε και, βγάζοντας μια μικρή φωνή, λιποθύμησε. Η κυρα-Ιουλία τη βρήκε λίγο αργότερα στο πάτωμα της κουζίνας. Έσκυψε σαν τρελή από πάνω της να τη συνεφέρει κι όταν αυτό έγινε, η Θεοδώρα άρχισε αμέσως να κλαίει, φέροντας σε απόγνωση τη μητέρα της που δεν ήξερε γιατί είχε φέρει σε τέτοια κατάσταση την κόρη της ένα κομμάτι χαρτί. Η Θεοδώρα της εξήγησε ανάμεσα σε λυγμούς και φωνές, και η ηλικιωμένη γυναίκα έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια της.

«Αμάν ντροπές!» ψέλλισε μόνο και άρχισε να κλαίει κι εκείνη.

«Είχες δίκιο, μάνα!» μίλησε η Θεοδώρα σκουπίζοντας τα μάτια της. «Ούτε τη σκόνη της δεν είδαμε. Η κόρη μου, η τελευταία που είχε μείνει κοντά μου, δε θέλησε ούτε να μ' αποχαιρετήσει!»

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε απελπισμένη η κυρα-Ιουλία.

Η Θεοδώρα ωστόσο την κοίταξε ήρεμα. Σκούπισε τα μάτια της και την πλησίασε. «Τίποτα δε θα κάνουμε, μάνα, γιατί τίποτα δεν μπορούμε να κάνουμε! Η Πολυξένη είναι μεγάλη κοπέλα πια, ας τραβήξει το δρόμο που διάλεξε! Εμείς θα παρακαλάμε μόνο να την έχει καλά ο Θεός και να τη βοηθήσει να κάνει ό,τι ονειρεύτηκε!»

«Κι εμείς;»

«Εμείς θα μείνουμε εδώ... στο σπίτι δίπλα στο ποτάμι. Θα το κοιτάμε να κυλάει και θα περιμένουμε».

«Τι να περιμένουμε πια;»

«Τα παιδιά να γυρίσουν ή το θάνατο να μας πάρει... Όποιος έρθει πρώτος!»

Μελισσάνθη

Η Μελισσάνθη, Φατούρου πλέον, αν και κατάκοπη από την ταλαιπωρία του ταξιδιού, κοίταξε μαγεμένη την είσοδο του ξενοδοχείου όπου θα έμεναν τις επόμενες μέρες με τον άντρα της. Δεν είχε ξαναδεί στη ζωή της τίποτα παρόμοιο. Στο δάπεδο τα λευκά μάρμαρα ακτινοβολούσαν, οι πολυέλαιοι κρέμονταν από τις οροφές μεγαλόπρεποι και απασιτρόπιοι, κι ο κόσμος που κυκλοφορούσε έλαμπε κι αυτός. Παρόλο που φορούσε ένα φόρεμα που της είχε αγοράσει ο Απόστολος, η Μελισσάνθη αισθάνθηκε πολύ άσχημα, πολύ επαρχιώτισσα και νόμιζε ότι όλοι την κοιτούσαν περιφρονητικά.

Η κατάσταση έγινε ακόμη χειρότερη, όταν ο άντρας της έσκυψε προς το μέρος της και της είπε αυστηρά: «Μελισσάνθη, σταμάτα να κοιτάς γύρω σου σαν χαζή!»

Η κοπέλα κατέβασε το κεφάλι κατακόκκινη και τον ακολούθησε στη ρεσεψιόν, όπου ο Απόστολος είπε το όνομά του με κοφτή φωνή και όλοι τσακίστηκαν να τον εξυπηρετήσουν, σημάδι πως ήταν τακτικός πελάτης. Ο φόβος και η ανασφάλεια την κύκλωσαν. Τι ήξερε, αλήθεια, γι' αυτό τον άντρα ύστερα από έναν τόσο σύντομο αρραβώνα;

Ο Απόστολος, αφού πήρε την έγκριση της Θεοδώρας, έφυγε για να ετοιμάσει όλα τα απαραίτητα χαρτιά για το γάμο, αλλά και για να τους δώσει χρόνο να ετοιμαστούν. Όχι ότι αυτό το

τελευταίο ήταν απαραίτητο, μια και ξεκαθάρισε στην πεθερά του ότι η Μελισσάνθη δε θα έπαιρνε μαζί της παρά τα απολύτως προσωπικά της είδη. Αυτά που θα της χρειάζονταν στην καινούργια της ζωή θα της τα αγόραζε εκείνος.

Επέστρεψε δεκαπέντε μέρες αργότερα, φορτωμένος δώρα τόσο για την ίδια όσο και για τις αδελφές της. Η Μελισσάνθη εντυπωσιάστηκε από την ομορφιά του απλού λευκού φορέματος που της είχε αγοράσει, από τις μεταξωτές κάλτσες, αλλά κυρίως από το δαχτυλίδι με το αστραφτερό πετράδι που της πέρασε πάνω από τη βέρα. Για τις αδελφές της είχε φέρει μπλούζες και κάλτσες, που όμοιές τους δεν υπήρχαν στο χωριό, και από ένα λεπτοδουλεμένο κόσμημα για την καθεμία που τις ξετρέλανε. Για τη μητέρα της είχε φέρει μια χοντρή μάλλινη ζακέτα και η Θεοδώρα φάνηκε πολύ ευχαριστημένη. Είχε θυμηθεί ακόμη και τη γιαγιά και τον παππού, και είχε κουβαλήσει δώρα και για κείνους. Έμεινε μάλιστα στο σπίτι τους μέχρι να γίνει ο γάμος, μαζί με τον Χρήστο που θα αναλάμβανε χρέη κουμπάρου.

Στις λίγες μέρες που προηγήθηκαν του γάμου, οι δυο τους έκαναν σύντομους περιπάτους, συνήθως μαζί με το φίλο του, και μια-δυο φορές έμειναν μόνοι τους, αλλά εκείνες τις στιγμές δεν είχαν καμιά διάθεση για λόγια. Ο Απόστολος την έπαιρνε στην αγκαλιά του και τότε η Μελισσάνθη ξεχνούσε να τον ρωτήσει για όσα ήθελε να μάθει για τη μελλοντική ζωή της.

Τι ήξερε λοιπόν τώρα; Τίποτα. Όλα της φαίνονταν παράξενα και λιγάκι τρομαχτικά. Βάδιζε στο απόλυτο σκοτάδι και δεν είχε έναν άνθρωπο να της εξηγήσει τι την περίμενε, και ειδικά εκείνο το πρώτο βράδυ. Τι θα ακολουθούσε τώρα που θα ανέβαιναν στο δωμάτιο και για πρώτη φορά θα ξάπλωνε στο κρεβάτι μαζί του; Η μητέρα της με διακριτικότητα είχε προσπαθήσει να της πει μερικά πράγματα για τις «υποχρεώσεις» μιας παντρεμένης, αλλά η ίδια η Μελισσάνθη είχε τη βεβαιότητα πως τα λόγια της ήταν απλώς αόριστες συμβουλές, γιατί η Θεοδώρα ντρεπόταν πιο πολύ κι από την ίδια και ένιωθε άβολα να συζητά τέτοια πράγματα με την κόρη της.

Ανέβηκαν στο δωμάτιο χωρίς η κοπέλα να τολμήσει να ξα-

νασηκώσει τα μάτια της, από φόβο μη δεχτεί και νέα παρατήρηση από τον άντρα της. Κάποιος υπάλληλος κουβαλούσε τις αποσκευές τους και ο Απόστολος, μόλις τις άφησε, του έδωσε χρήματα. Όταν η πόρτα έκλεισε πίσω του, ο άντρας της την πλησίασε και της ανασήκωσε το κεφάλι.

«Τι έπαθες και κρατάς συνεχώς σκυμμένο το κεφάλι;» τη ρώτησε.

«Αν το σήκωνα, πάλι θα κοιτούσα γύρω μου σαν χαζή και θα θύμωνες!» του απάντησε δειλά.

Στη στιγμή εκείνος της χαμογέλασε. «Καημενούλα μου! Σε πήρα από τα μούτρα, ε; Έπρεπε να φανταστώ ότι θα αντιδρούσες έτσι και να σου εξηγήσω κάποια πράγματα πριν μπούμε... Με συγχωρείς!»

«Εγώ πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη που σ' έκανα να ντραπείς!»

«Εσύ να με κάνεις να ντραπώ; Ποτέ! Απλώς δεν ήθελα να προκαλέσεις ειρωνικά σχόλια, τα οποία θα ενοχλούσαν εσένα κυρίως! Σου αρέσει εδώ;»

«Δεν έχω ξαναδεί τόσο όμορφο μέρος! Βέβαια... δεν ξέρω και τίποτ' άλλο! Πρώτη φορά φεύγω από το χωριό μου και...»

«Και σε τρομάζει;»

«Λιγάκι. Ο μεγάλος μου φόβος όμως είναι μην απογοητεύσω εσένα!»

«Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος. Είσαι κουρασμένη; Θέλεις να βγούμε να φάμε ή να κανονίσω να μας φέρουν εδώ;»

«Ό,τι θέλεις εσύ...»

«Λοιπόν, μια και είναι η πρώτη μας νύχτα απόψε, άκουσε τι θα κάνουμε: Θα κατεβώ στο μπαρ να πιω ένα ποτό. Εσύ θα κάνεις ένα μπάνιο, θα ηρεμήσεις και, στο μεταξύ, εγώ θα παραγγείλω και θα φάμε στη βεράντα μας ήσυχα, θαυμάζοντας την υπέροχη θέα του Θερμαϊκού. Τι λες;»

«Το προτιμώ. Δε νομίζω ότι είμαι έτοιμη να αντιμετωπίσω τον κόσμο.»

Ο Απόστολος της έδωσε ένα πεταχτό φιλί και εξαφανίστηκε. Η Μελισσάνθη αισθάνθηκε ανακούφιση που έμεινε μόνη. Κλεί-

δωσε την πόρτα πίσω του και στη συνέχεια κοίταξε επιτέλους γύρω της. Το δωμάτιο ήταν τεράστιο, είχε μέχρι και σαλόνι με βελούδινους καναπέδες και πολυθρόνες. Άγγιξε μαγεμένη τα όμορφα έπιπλα και έβγαλε τα παπούτσια της, βυθίζοντας τα πόδια της στο παχύ χαλί. Το τεράστιο διπλό κρεβάτι απέφυγε να το πολυκοιτάξει, αλλά ομολόγησε μέσα της πως ήταν εντυπωσιακό. Βαριές κουρτίνες έκρυβαν μια πόρτα που οδηγούσε σ' ένα εξίσου μεγάλο μπαλκόνι. Τις τράβηξε και βγήκε στον καθαρό αέρα που μύριζε θάλασσα. Ανάσανε άπληστα τη δροσιά του και κοίταξε γύρω της τη φωτισμένη πόλη. Νόμιζε ότι ζούσε ένα όνειρο και δεν ήθελε να ξυπνήσει. Το χωριό, πίσω της, θύμιζε πια εφιάλητη και αισθάνθηκε την καρδιά της να φουσκώνει από χαρά που δε χρειαζόταν να το ξαναδεί, που δε θα ήταν αναγκασμένη να ξαναζήσει τη μίσηρη και φτωχική ζωή του.

Την επόμενη κιόλας μέρα, ο άντρας της θα της πρόσφερε όλα όσα ονειρευόταν τόσα χρόνια, θαμμένη στη σκιά του βουνού που την πλάκωνε. Αναστέναξε ηδονικά και επέστρεψε στο εσωτερικό του δωματίου. Μια πόρτα στο βάθος τής τράβηξε την προσοχή. Σίγουρα θα ήταν το μπάνιο. Την άνοιξε και δεν μπόρεσε να εμποδίσει ένα επιφώνημα θαυμασμού. Παντού λευκό μάρμαρο και άπλετο φως. Ένας τεράστιος καθρέφτης δέσποζε στο χώρο και από τις κρεμάστρες κρέμονταν μεγάλες πετσέτες τόσο λευκές, που η Μελισσάνθη σχεδόν ντράπηκε να τις αγγίξει. Υπήρχαν επίσης σαπούνια αλλά και βαζάκια με πολύχρωμο περιεχόμενο που δεν ήξερε καν τι ήταν. Άνοιξε ένα και μια θεσπέσια μυρωδιά την πλημμύρισε.

Στο χωριό όλοι έκαναν μπάνιο με πράσινο σαπούνι και η ίδια πάντα θεωρούσε τη σκάφη μαρτύριο. Άνοιξε τις βρύσες και σχεδόν ταυτόχρονα καυτό νερό άρχισε να σχηματίζει υδρατμούς στον μεγάλο χώρο. Γδύθηκε και τρύπωσε στην μπανιέρα κάτω από το νερό. Χρησιμοποίησε το πιο ωραίο σαπούνι και αισθάνθηκε μεθυσμένη από τη μυρωδιά του. Σκέτος παράδεισος! Παραδεισένια ήταν και η αίσθηση της τεράστιας πετσέτας στο σώμα της λίγο αργότερα, αλλά το πρόβλημα ήταν τι θα φορούσε. Κοίταξε με απέχθεια την πάνινη μικρή βαλίτσα της που ήξερε τι περιεί-

χε. Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον, ακόμη κι εκείνη, που ήταν αντίθετη, καταλάβαινε ότι δεν ταίριαζε η βαμβακερή νυχτιλιά που της είχε δώσει μαζί της η μητέρα της, η στολισμένη με τη χειροποίητη δαντέλα. Στο μπάνιο κρέμονταν δύο μπουρνούζια. Φόρεσε το ένα και κάθισε αναπαυτικά σε μία από τις βελούδινες πολυθρόνες απολαμβάνοντας την πολυτέλεια του χώρου.

Ο Απόστολος μπήκε λίγα λεπτά αργότερα στο δωμάτιο και όπως την είδε καθισμένη στην πολυθρόνα, με τα μαλλιά υγρά και το μπουρνούζι που υποδήλωνε τη γύμνια της, αισθάνθηκε έναν κόμπο στο λαιμό και έστρεψε την προσοχή του στον υπάλληλο που τον ακολουθούσε, σπρώχνοντας ένα καρτσάκι με το φαγητό τους. Η Μελισσάνθη, μόλις είδε έναν ξένο άντρα να μπαίνει μαζί με τον Απόστολο, κοκκίνισε και έσφιξε πάνω της το μπουρνούζι σαν ασπίδα. Πρόσεξε όμως ότι ο υπάλληλος ούτε καν σήκωσε τα μάτια. Πέρασε κατευθείαν στη βεράντα και με γρήγορες κινήσεις άρχισε να στρώνει το τραπέζι που βρισκόταν εκεί.

Όταν η πόρτα έκλεισε πίσω του, ο Απόστολος, αποφεύγοντας πάλι να την κοιτάξει, της είπε: «Πάω κι εγώ να κάνω ένα μπάνιο και σε λίγα λεπτά τρώμε!» Και εξαφανίστηκε.

Άφησε το νερό να τρέξει δροσερό πάνω του για να τον ηρεμήσει. Από το μυαλό του δεν έφευγε το ότι η γυναίκα του ήταν μικρή και άπειρη, και δεν έπρεπε να την τρομάξει. Αντιθέτως όφειλε να συγκρατηθεί.

Έφαγαν μιλώντας ελάχιστα, θαυμάζοντας τη θέα και απολαμβάνοντας το καλό φαγητό και το μυρωδάτο κρασί. Φρόντιζε πάντα να κρατάει το ποτήρι της γυναίκας του γεμάτο και την παρατηρούσε προσεκτικά, περιμένοντας να δει στο πρόσωπό της σημάδια χαλάρωσης από το αλκοόλ. Όταν η Μελισσάνθη γέλασε παιχνιδιάρικα με κάτι που της είπε, κατάλαβε πως το οινόπνευμα είχε κάνει το θαύμα του.

Τίποτα και κανένας δεν την είχαν προετοιμάσει για την εμπειρία που ακολούθησε. Ο Απόστολος είχε επιστρατεύσει όλη του την υπομονή αλλά και όλη του την τέχνη, φροντίζοντας αυτή η πρώτη φορά να είναι για τη νεαρή κοπέλα ευχάριστα αξέχαστη και το κατάφερε. Παρόλο που η απειρία της Μελισσάνθης ήταν

έκδηλη σε όλες της τις κινήσεις, παρ' όλο το αλκοόλ που την είχε χαλαρώσει, στην αρχή τουλάχιστον κρατούσε άμυνες απέναντί του και όταν εκείνος τη γύμνωσε, πρόλαβε να δει τα μάτια της να βουρκώνουν από ντροπή, ενώ τα χάρδια του και τα φιλάκια του αντιλαμβάνονταν πως της προκαλούσαν αμηχανία και όχι ηδονή. Η υπομονή του όμως απέδωσε και γρήγορα η Μελισσάνθη βρέθηκε ν' ανασπενάζει στην αγκαλιά του, μέχρι που η ολοκλήρωση έφτασε και για τους δύο χωρίς η επώδυνη πρώτη φορά να μειώσει στο ελάχιστο την έντασή της. Κοιμήθηκε χορτασμένη στην αγκαλιά του, ενώ ο ίδιος πέρασε αρκετή ώρα ξύπνιος, συγκλονισμένος από την εμπειρία του με μια κοπέλα που είχε γίνει γυναίκα στα χέρια του. Εκείνος δεν αισθανόταν χαλαρωμένος, το αντίθετο. Ήθελε να ξαναρχίσει το ερωτικό παιχνίδι μαζί της την ίδια στιγμή που αυτό είχε τελειώσει.

Λίγη ώρα αργότερα η Μελισσάνθη ξύπνησε και τον κοίταξε. «Δεν κοιμάσαι;» τον ρώτησε και τα μάτια της γυάλιζαν περιέργα.

«Όχι... δεν έχω ύπνο... Κοιμήσου εσύ...» της ψιθύρισε με φωνή ελαφρώς βραχνή.

«Αφού ο άντρας μου δεν κοιμάται, πώς να κοιμηθώ εγώ;»

Άπλωσε το χέρι της να του χαϊδέψει το μάγουλο, αλλά αυτό για τον Απόστολο ήταν αρκετό. Ήταν σαν να πυροδοτούσε το φιτίλι μιας βόμβας. Το ωστικό της κύμα μοιραία παρέσυρε και τους δύο· η φλόγα της πυρπόλησε κορμιά και ψυχές...

Η βόλτα στα μαγαζιά την επόμενη μέρα ήταν ακόμη μια εμπειρία για τη Μελισσάνθη, που ένιωθε σαν να είχε μεθύσει και πάλι. Ο Απόστολος τήρησε στο ακέραιο όσα της είχε υποσχεθεί. Μόνο την ίδια την πόλη δεν αγόρασαν. Ακόμη κι εκείνη στο τέλος διαμαρτυρήθηκε ότι δεν ήταν σαρανταποδαρούσα για να χρειάζεται τόσα ζευγάρια παπούτσια, ούτε είχε εκατό χέρια για όλες αυτές τις τσάντες. Από ρούχα ψώνισαν τα απολύτως απαραίτητα γιατί ο Απόστολος της δήλωσε ότι, όταν θα γύριζαν στην Αθήνα, θα την έντυνε στους καλύτερους οίκους μόδας με ρούχα ραμμένα μόνο για κείνη και όχι με έτοιμα. Σ' ένα μόνο στάθηκε ανένδοτος και αυτό είχε να κάνει με τα μαλλιά της. Παρόλο που η Μελισσάνθη ήθελε να πάει σε κομμωτήριο και να τα κόψει,

εκείνος της το απαγόρευσε. Λάτρευε να τ' αγγίζει, τον τρέλαινε όταν τα έβλεπε ν' απλώνονται στο μαξιλάρι ή όταν έπεφταν ελεύθερα στο στήθος του τις στιγμές που την κρατούσε στην αγκαλιά του. Όχι! Τα μαλλιά της θα έμεναν όπως ήταν και η Μελισσάνθη υποτάχτηκε στη θέλησή του, αν και λαχταρούσε ένα μοντέρνο κεφάλι που να μη θυμίζει σε τίποτα τις μέρες στο χωριό, τότε που τα έπλεκε κοτσίδα για να μην μπερδεύονται. Ωστόσο, ξέχασε εντελώς την απογοήτευσή της, τη στιγμή που ο Απόστολος την οδήγησε σ' ένα κοσμηματοπωλείο. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα στη θέα όλων εκείνων των υπέροχων κοσμημάτων που σε λίγα λεπτά είχαν γίνει δικά της, ενώ ο άντρας της παρήγγειλε χρυσά τα αρχικά της ώστε να μπουν στις τεράστιες βαλίτσες που της είχε αγοράσει.

Γύρισαν στο ξενοδοχείο κατάκοποι, αλλά όχι και τόσο για να μη βρεθούν πάλι αγκαλιά στο μεγάλο κρεβάτι τους. Το κορμί της τον τρέλαινε· ούτε και ο ίδιος θυμόταν από πότε είχε να αισθανθεί έτσι για μια γυναίκα, πάντως του ήταν αδύνατον να μην την αγγίζει, να μην τη φιλάει, ήθελε να κλειδωθεί μαζί της σ' εκείνο το δωμάτιο και να την κρατήσει στο κρεβάτι για όλη την υπόλοιπη ζωή του. Έπειτα, ήταν και η δική της ανταπόκριση που τον έκανε να χάνει το μυαλό του. Η Μελισσάνθη έδειχνε το ίδιο αχώρταγη μ' εκείνον και είχε αποδειχθεί όχι μόνο καλή μαθήτρια, αλλά και με εξαιρετικό ταλέντο στον έρωτα. Πολύ γρήγορα έμαθε πώς να τον κάνει να χάνει τον έλεγχο και γελούσε χαρούμενη με το κατόρθωμά της.

Η Μελισσάνθη αποδείχθηκε έκπληξη για εκείνον σε όλα. Μάθαινε πολύ γρήγορα, διέθετε άριστους τρόπους και ύστερα από ένα μήνα στη Θεσσαλονίκη, κανένας δε θα μπορούσε να καταλάβει ότι είχε περάσει όλη της τη ζωή σ' ένα ορεινό χωριό, μακριά από τον πολιτισμό. Της άρεσε πολύ το διάβασμα και αγόρασε αρκετά βιβλία γύρω από τις τέχνες που την ενδιέφεραν, ενώ ένα πρωί, την ώρα που έπαιρναν το πρωινό τους, του ανακοίνωσε: «Απόστολε, θέλω να μάθω μια ξένη γλώσσα!»

«Ποια;» ρώτησε εκείνος που τα έχασε προς στιγμήν.

«Νομίζω γαλλικά... Όλες οι κυρίες στην Αθήνα γαλλικά δε μιλάνε;»

«Ναι... Αλλά πώς σου ήρθε;»

«Θέλω να μορφωθώ, κακό είναι;»

«Όχι, καρδούλα μου, αλλά δεν το περίμενα!»

«Μόλις γυρίσουμε, θα μου βρεις μια δασκάλα και θ' αρχίσω αμέσως μαθήματα! Δε θέλω ο κύκλος σου να λέει ότι παντρεύτηκες μια χωριάτισσα!»

«Ο κύκλος μου είσαι μόνο εσύ και μόνο εσύ μ' ενδιαφέρεις!»

«Ναι αλλά, απ' ό,τι είπες, έχεις έντονη κοσμική ζωή στην Αθήνα και δε θέλω να υστερώ σε τίποτε από τις άλλες κυρίες!»

«Νομίζω ότι από τις άλλες κυρίες υπερετερείς! Είσαι η πιο όμορφη, η πιο εντυπωσιακή γυναίκα που θα έχουν δει ποτέ!»

«Η ομορφιά δεν είναι το παν, Απόστολε!» αντέδρασε η Μελισσάνθη. «Εγώ θέλω να μην ξεχωρίζω από εκείνες! Δεν είναι δυνατόν να λένε κάτι στα γαλλικά και να μην καταλαβαίνω!»

«Εντάξει, εντάξει! Έτσι κι αλλιώς, όταν γυρίσουμε, εγώ θα πρέπει να κοιτάξω τη δουλειά μου κι εσύ θα έχεις πολύ ελεύθερο χρόνο στη διάθεσή σου...»

«Αλήθεια, Απόστολε... δε μου έχεις πει τίποτα για την Αθήνα! Πώς είναι; Είναι τόσο μεγάλη όσο η Θεσσαλονίκη;»

«Όταν πάμε, θα δεις ότι η Θεσσαλονίκη μπροστά της είναι ένα μεγάλο χωριό».

«Αδύνατον!»

«Κι όμως!»

«Και το σπίτι σου;»

«Το σπίτι μας θέλεις να πεις!» τη διόρθωσε ο Απόστολος. «Το σπίτι μας είναι μεγάλο και βρίσκεται σε μια περιοχή που τη λένε Κυψέλη. Έχει έξι υπνοδωμάτια στο επάνω πάτωμα...»

«Δύο πατώματα έχει; Γιατί;»

«Γιατί έτσι τα φτιάχνουν τα σπίτια! Επάνω, λοιπόν, είναι οι κρεβατοκάμαρες και τα μπάνια, κάτω είναι η κουζίνα, το γραφείο μου και τα σαλόνια».

«Όλα σ' αυτό το σπίτι είναι στον πληθυντικό μου φαίνεται! Και πώς θα το φέρνω βόλτα όλο αυτό;»

«Τι εννοείς;»

«Πώς θα το καθαρίζω; Πώς θα το φροντίζω;»

«Καρδούλα μου, ούτε το κρεβάτι σου δε θα στρώνεις! Έχουμε υπηρετικό προσωπικό γι' αυτές τις δουλειές!»

Στα λόγια αυτά τα μάτια της Μελισσάνθης άνοιξαν διάπλατα.

«Μα τι φαντάστηκες;» συνέχισε ο Απόστολος. «Ότι σε παντρεύτηκα για να σε χώσω σε μία κουζίνα; Τις δουλειές τις κάνουν δύο κοπέλες που μένουν μαζί μας, έχουμε μία μαγείρισσα και κάθε εβδομάδα έρχεται και η Μαρία για την μπουγάδα!»

«Αυτός είναι ολόκληρος στρατός! Κι εγώ τι θα κάνω δηλαδή;»

«Θα τους λες τι να κάνουν, θα ξεκουράζεσαι, θα βγαίνεις βόλτες στα μαγαζιά... θα κάνεις έρωτα μαζί μου... λίγα είναι αυτά;»

«Για μια ολόκληρη μέρα... ελάχιστα! Απόστολε, δε θα τα καταφέρω να γίνω κυρία!»

«Κυρία είσαι ούτως ή άλλως... εκτός βέβαια από το κρεβάτι μας και εκεί δε σε θέλω κυρία! Σε θέλω όπως είσαι τώρα! Αχόρταγη και απαιτητική!»

Και, βέβαια, η παραμικρή αναφορά στο θέμα έκανε τα μάτια και των δύο να γυαλίζουν... Και η φλόγα γινόταν πυρκαγιά!

Ο Απόστολος είχε δίκιο για την Αθήνα και η Μελισσάνθη ξετρελάθηκε μαζί της. Δε χόρταινε να κοιτάζει όλα αυτά τα αυτοκίνητα, τον κόσμο που περπατούσε βιαστικός, τις βιτρίνες με τα λαμπερά φώτα και τα δεκάδες εμπορεύματα. Όλα αυτά ήταν για τη Μελισσάνθη η σπηλιά του Αλαντίν και, στην αρχή τουλάχιστον, η ζωή της ήταν τόσο γεμάτη ώστε απόρησε και η ίδια που δεν είχε χρόνο για τίποτε άλλο και ευγνωμονούσε την τύχη της που δε χρειαζόταν να στρώνει ούτε το κρεβάτι της. Γρήγορα έμαθε να δίνει εντολές στο προσωπικό και φρόντιζε να μη δείχνει πόσο περίεργο της φαινόταν να λέει κάτι και να γίνεται αμέσως, να της φέρουν το πρωινό στο κρεβάτι, να μην πλένει, να μη σιδερώνει αλλά να βρίσκει έτοιμα τα ρούχα της, χωρίς εκείνη να κουνιάει ούτε το μικρό της δαχτυλάκι.

*«Η ζωή είναι σαν το ποτάμι που κυλάει αυτή τη στιγμή
μπροστά μας. Εύκολα σε παρασύρει και σε τραβάει
όπου εκείνο πηγαίνει. Όπως ένα ποτάμι δε γυρίζει πίσω,
έτσι κι εσείς, αν σας παρασύρει, δε θα μπορέσετε
να γυρίσετε... Να προσέχετε πάντα το ποτάμι...
Μη σας παρασύρει...»*

**Η Μελισσάνθη, η Ιουλία, η Ασπασία, η Πολυξένη
και η Μαγδαληνή μεγαλώνουν με τη μητέρα τους
σ' ένα χωριό στον Όλυμπο, δίπλα σ' ένα ποτάμι.**

**Αυτό που επιθυμούν και οι πέντε είναι
να γνωρίσουν τη ζωή μακριά από το πατρικό τους.
Και θα το καταφέρουν! Η μοίρα θα τις στείλει
στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, κάνοντας
το όνειρο πραγματικότητα. Μόνο που, καριά φορά,
τα όνειρα γίνονται εφιάλτες
που στοιχειώνουν και κυνηγούν...**

*Πέντε γυναίκες, πέντε ζωές συγκλονιστικές,
γεμάτες έρωτα και ανατροπές, ενώ το σπίτι
δίπλα στο ποτάμι περιμένει υπομονετικά
αυτό που ξέρει ότι θα συμβεί!*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΕΣΑΛΗ 1, 105 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichologies.gr • e-mail: info@psichologies.gr

ISBN 978-960-453-177-6

9 789604 531776